R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 4. 28 lutego 1922 r.

TREŚĆ:

Ustawa

z dnia 10 stycznia 1922 r.

w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskiem, poleskiem i nowogródzkiem, oraz w powiatach: białowieskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego.

Art. 1. Na województwa: wołyńskie, poleskie i nowogródzkie, oraz powiaty: białowieski, białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. U. R. P. № 42, poz. 249) ze zmianami, wskazanemi w niniejszej ustawie.

Art. 2. Art. 1 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Wszelkie serwituty, obciążające majątki ziemskie na obszarach województwa: wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego, oraz powiatów: białowieskiego, białostockiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego i wpisane do aktów na-

dawczych, lub stwierdzone innemi dowodami prawnemi, udowadniającemi istnienie serwitutów, ulegają zniesieniu:

a) na zasadzie dobrowolnego układu stron trybem, przewidzianym przez obowiązujące prawa i przepisy, ze zmianami, wynikającemi z niniejszej ustawy, lub

b) z urzędu w drodze przymusu.

W razie zaginięcia lub zniszczenia aktów nadawczych i innych dowodów pisemnych istnienie i rozmiar serwitutów mogą być ustalone za pomocą badania świadków i rzeczoznawców".

Art. 3. Art. 4 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W zebraniach biorą udział: 1) właściciel lub posiadacz osady 2) od współwłaścicieli osady—jeden z grona, obierany przez pozostałych, a jeśli zgoda w tej mierze nie nastąpi, to najstarszy z nich wiekiem, 3) od osób zaginionych — opiekunowie, wyznaczeni przez właściwy sąd, 4) od małoletnich, niepełnoletnich i obłąkanych—ich opiekunowie, względnie kuratorowie, wyznaczeni trybem, przez prawo miejscowe przewidzianym, 5) od nieobecnych—ich pełnomocnicy, lub w braku takowych osoby, istotnie zarządzające gospodarstwem nieobecnych, względnie osoby, wyznaczone ad hoc przez właściwy sąd".

Art. 4. Art. 8 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wierzyciele hipoteczni, oraz osoby, na rzecz których figurują w dziale III wykazu hipotecznego ograniczenia prawa własności dóbr, regulujących serwituty, a również właściciele aktów zastawu dóbr (zakładnych), jeżeli sami lub ich pełnomocnicy przebywają w obrębie Państwa Polskiego i miejsce ich pobytu jest wiadome, winni być zawiadomieni i mogą brać udział w likwidacji, o ile tego zażądają po otrzymaniu zawiadomienia od urzędu ziemskiego o rozpoczęciu postępowania likwidacyjnego".

Art. 5. Art. 10 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynagrodzenie za zniesienie serwitutów winno nastąpić w ziemi, a w lesie lub w gotówce tylko wtedy, gdy obie strony się na to zgodzą. Przy przymusowej likwidacji serwitutów wynagrodzenie w gotówce może mieć miejsce tylko w wypadkach wyjątkowych, a mianowicie: a) gdy ziemie, obarczone serwitutami, zostały już rozparcelowane na drobne działki, b) gdy za zniesienie serwitutów mogą być oddane tylko przestrzenie leśne, mające znaczenie ochronne, lub gdy grunt pod lasem nie nadaje się do użytkowania rolnego".

Art. 6. Art. 14 ustawy traci moc obowiązującą.

Art. 7. Wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu może nastąpić za zezwoleniem urzędów ochrony lasów, które winny wydać decyzję w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o tem właściwego urzędu ochrony lasów. Brak odpowiedzi po tym terminie ze strony urzędów ochrony lasów uważany będzie za zezwolenie. Oddanie lasów, uznanych za ochronne, nie jest dopuszczalne.

Art. 8. Jako nowy punkt w art. 17 ustawy dodaje się „e) w wypadkach wydzielenia przestrzeni leśnych lub poleśnych tytułem wynagrodzenia za serwituty—zezwolenie odpowiednich urzędów ochrony lasów".

Art. 9. W art. 18 ustawy skreśla się wyrazy: „na sesji gospodarczej”.

Art. 10. Punkt d) art. 19 ustawy uzupełnia się przez dodanie wyrazów: „oraz przy nadawaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 roku” (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4, poz. 18).

Art. 11. W art. 23 ustawy skreśla się wyrazy: „na posiedzeniu gospodarczem”.

Art. 12. Art. 28 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:
„Po ukonstytuowaniu się komisja szacunkowo-rozjemcza przystępuje do opracowania projektu likwidacji przymusowej serwitutów zgodnie z niniejszą ustawą na podstawie ich szacunku, oraz do dokładnego zapoznania się z wnioskami i życzeniami stron, starając się osiągnąć polubowne załatwienie sprawy”.

Art. 13. Art. 30 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy określeniu wynagrodzenia za poszczególne serwituty komisje szacunkowo-rozjemcze przyjmą następujące normy:

a) Przy likwidacji serwitutu pastwiskowego w lasach—jako równoważnik, wydziela się na korzyść włościan, którym serwitut ten przysługuje, $1/3$ część gruntów z pod lasu, obciążonych tym serwitutem, o ile obszar tej trzeciej części nie jest większy od $1/4$ obszarów użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych), należących do tych włościan. Jeżeli zaś obszar tej trzeciej części przestrzeni leśnej jest większy od czwartej części powyższych ziem ukazowych, wydziela się włościanom z przestrzeni leśnej, obciążonej serwitutami, obszar równy $1/4$ ich użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych). Drzewostan, znajdujący się na przechodzącej do włościan za zniesienie serwitutów przestrzeni leśnej, może być przez poprzedniego właściciela zabrany w ciągu lat trzech od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o zniesieniu serwitutów.

b) Przy likwidacji serwitutu pastwiskowego, przysługującego włościanom na cudzych polach i łąkach—wydziela się włościanom, jako równoważnik, z tych pól i łąk, obszar 15% ogólnej ich przestrzeni. Obszar ten może uledz zmniejszeniu w zależności od wartości tego serwitutu, oraz od obszaru należących do włościan użytkowych ziem ukazowych (nadziałowych). Wydzielona włościanom za ten serwitut część cudzych pól i łąk nie ma być większą od $1/4$ należących do włościan użytkowych ziemi ukazowych (nadziałowych).

c) Przy likwidacji wzajemnego serwitutu pastwiskowego tak włościan, jak dworu na ugorach (t. zw. tłoki) — wydziela się włościanom obszar gruntu równy $1/4$ nadwyżki przestrzeni gruntów dworskich, obciążonych tym serwitutem, nad przestrzenią takichże gruntów włościańskich. W razie nadwyżki gruntów włościańskich nad dworskiemi, lub równej przestrzeni tych gruntów, serwitut ten znosi się bez żadnych odszkodowań dla którejkolwiek ze stron.

d) Przy likwidacji wszelkich innych serwitutów wynagrodzenie na korzyść użytkowników tych serwitutów określa się na zasadzie

norm, stosowanych w umowach dobrowolnych, dokonanych poprzednio w najbliższej okolicy, a w braku takich umów—na zasadzie orzeczeń rzeczoznawców".

Art. 14. Art. 31 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie konieczności określenia wynagrodzenia za serwituty w gotówce określa się najpierw wynagrodzenie w ziemi, podług zasad, wskazanych w art. 13 niniejszej ustawy, a następnie dokonywa się oszacowanie tego wynagrodzenia podług przeciętnych cen targowych, płaconych w danej okolicy".

Art. 15. W art. 32 ustawy wyrazy: „w tabelach likwidacyjnych" zastępuje się wyrazami: „w aktach nadawczych".

Art. 16. Z chwilą wydzielenia równoważnika za serwitut dziedzina, obciążona serwitutem, zostaje od niego zwolniona.

Jeżeli gromada uchwali w myśl art. 11 ustawy z dnia 7 maja 1920 r., że grunty, wydzielone za serwituty, mają być podzielone, na ten czas podział następuje na podstawie dobrowolnego układu pomiędzy zainteresowanymi; w razie niedojścia do skutku dobrowolnego układu—grunty, wydzielone za serwitut, zostaną podzielone proporcjonalnie do posiadanych przez każdego właściciela gruntów ukazowych.

Art. 17. Art. 39 ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Decyzje, powzięte przez okręgową komisję ziemską, ulegają zaskarżeniom do głównej komisji ziemskiej na zasadach, wskazanych w art. 20 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70, poz. 461).

Art. 18. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17.II. 1922 r. poz. 65).

Ustawa

z dnia 24 stycznia 1922 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych państwowej gwarancji finansowej do sumy Ł. 2.000.000 dla zobowiązań, zaciągniętych przez organizacje rolniczo-handlowe, na zakup zagranicą środków produkcji rolnej.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielenia w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych państwowej gwarancji finansowej do wysokości Ł. 2.000.000 dla zobowiązań, jakie będą zaciągnięte przez organizacje rolniczo-handlowe względem firm zagranicznych, w celu sprowadzenia do Polski artykułów, służących do podniesienia produkcji rolnej, a mianowicie: nawozów sztucznych i surowców do ich wyrobu, maszyn rolniczych, nasion, paszy treściwej oraz inwentarza roboczego i zarodowego.

Art. 2. Gwarancja powyższa obejmować może tylko te zobowiązania organizacji rolniczo-handlowych, które zaciągnięte będą przed 1 lutego 1923 roku, a nie będą pokryte do dnia 15 marca 1923 roku.

Art. 3. Minister Skarbu po porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych dokona podziału ogólnej sumy gwarancji Ł. 2.000.000 między poszczególne organizacje rolniczo-handlowe.

Art. 4. Powyższej gwarancji Minister Skarbu może udzielić po uzyskaniu dostatecznego zabezpieczenia na rzecz Skarbu.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi z dniem jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17. II. 1922 r. poz. 67).

Ustawa

z dnia 27 stycznia 1922 r.

w przedmiocie upoważnienia osób, uprawiających działki ziem na cudzych gruntach na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego, do czasowego użytkowania uprawianych przez nich gruntów i zajętych pomieszczeń.

Art. 1. Osoby, które na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego użytkują w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, bez zawartej umowy z właścicielem lub osobą, prawa jego przedstawiającą, działki cudzych gruntów, znajdujące się poza obrębem miast, mają prawo użytkowania tych działek do 31 października 1922 r. dla gruntów pod okopowiznami i łąk, oraz do 31 sierpnia 1922 r. dla wszelkich innych gruntów.

Art. 2. Osoby, wymienione. w art. 1 niniejszej ustawy, mają prawo pozostawania do 31 października 1922 r. w dotychczas zajmowanych przez siebie cudzych pomieszczeniach, znajdujących się poza obrębem miast na wymienionym w art. 1 obszarze, jednakże tylko w rozmiarach niezbędnie potrzebnych dla siebie, swej rodziny, własnego inwentarza i zebranych własnych plonów, o ile dzierżyciele ci nie posiadają własnych pomieszczeń, lub o ile właściciel nie odda w ich użytkowanie innych odpowiednich pomieszczeń.

Właściciele zabudowań, użytkowanych przez osoby, wymienione w art. 1 niniejszej ustawy, winni w każdym razie otrzymać niezbędne pomieszczenie we własnych zabudowaniach dla siebie, swej rodziny, własnego inwentarza i własnych plonów.

Art. 3. Całkowite wynagrodzenie dla właściciela za grunty i pomieszczenia, użytkowane przez osoby, wymienione w art. 1 niniejszej ustawy, ma być płatne w gotówce i nie może przekraczać za cały czas ubiegły do 31 października 1921 r. za jedną dziesięcinę użytkowanego gruntu, niezależnie od rodzaju i czasu użytkowania, sumy, równającej się przeciętnej cenie rynkowej w danej miejscowości w grudniu 1921 r. za 80 kg. żyta, zaś za czas od 1 listopada 1921 r. do 31 października 1922 r. — sumy, równającej się przeciętnej cenie rynkowej w danej miejscowości w sierpniu 1922 r. za 100 kg. żyta.

Wszelkie dokonane na rzecz właściciela świadczenia będą zaliczone na poczet sum, przypadających właścicielowi zgodnie z ustępem pierwszym niniejszego artykułu, przyczem świadczenia, dokonane w naturze, będą od należności, określonej w kilogramach żyta, potrącone, świadczenia zaś, dokonane w gotówce, będą zaliczone i potrącone w takiej ilości zboża, jaką według cen, istniejących w momencie dokonanej wpłaty, reprezentowały.

O ile umówione między osobami, wymienionemi w art. 1 niniejszej ustawy, a właścicielami wynagrodzenie za użytkowanie gruntów i po-

mieszczeń przekracza granice, określone w artykule 3, umowa taka jest nieważna w części, dotyczącej wynagrodzenia.

Powracający do swych siedzib po 1 listopada 1920 r. właściciele gospodarstw o obszarze, nieprzekraczającym 40 ha ogólnej przestrzeni, mają prawo do otrzymania przypadającego im wynagrodzenia w naturze.

Art. 4. Wykonanie wyroków o eksmisję w sprawach, objętych działaniem niniejszej ustawy, ulega zawieszeniu do terminów, wskazanych w art. 1 i 2.

Art. 5. Przepisy ustawy niniejszej nie mają zastosowania do osób:

1) które po 1 stycznia 1921 r. rozpoczęły uprawę działek, lub zajęły pomieszczenia wbrew wyraźnej woli obecnego na miejscu właściciela, bądź osoby, prawa jego przedstawiającej,
2) które dewastują zajmowane budynki, sady i urządzenia gospodarcze lub eksploatują wnętrze ziemi bez osobnego uprawnienia,
3) które po wejściu w życie tej ustawy dopuszczą się względem właścicieli, lub osób, ich prawa przedstawiających, czynów, karanych przez prawo karne, i
4) które nie zapłacą do 1 kwietnia 1922 r. wynagrodzenia, określonego w art. 3 niniejszej ustawy, za czas użytkowania do 31 października 1921 r.

Art. 6. Wszelkie spory, wynikające ze stosowania niniejszej ustawy, będą rozstrzygane w pierwszej instancji przez właściwe sądy pokoju.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 10 z dnia 17.II. 1922 r. poz. 68).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 stycznia 1922 r.

w przedmiocie likwidacji spraw b. rosyjskich państwowych ziemskich banków Szlacheckiego i Włościańskiego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 3 p. g ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70 poz. 461) oraz art. 6 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. № 59 poz. 369) zarządza się co następuje:

§ 1. Likwidację pożyczek b. rosyjskich państwowych ziemskich banków Szlacheckiego i Włościańskiego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej przekazuje się Państwowemu Bankowi Rolnemu.

§ 2. Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego jest upoważniony do ustalenia terminu przejęcia przez Państwowy Bank Rolny spraw w § 1 niniejszego rozporządzenia wymienionych, tudzież do wydawania wszelkich rozporządzeń i postanowień w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w przedmiocie likwidacji wszelkich spraw powyższych banków.

§ 3. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich, w przedmiocie utworzenia urzędu do likwidacji spraw banków ziemskich Włościańskiego i Szlacheckiego na terenie ziem wschodnich (Dz. U. Z. C. Z. W.№ 21 poz. 541).

§ 4. Do czasu wydania ustawy w przedmiocie pobierania od dłużników b. banku Włościańskiego i Szlacheckiego podwyższonych opłat na pokrycie wydatków administracyjnych, związanych z likwidacją spraw tych banków, koszta te będą pokrywane z budżetu Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17. II. 1922 r. ,poz. 71).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 stycznia 1922 r.

w przedmiocie skasowania Instytutu Torfowego.

Na zasadzie art. 15 i 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. P. № 1, poz. 1) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Instytut Torfowy znosi się.

§ 2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1919 r w przedmiocie utworzenia Instytutu Torfowego (Dz. P. P. P. № 34, poz. 271) uchyla się.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia oraz likwidację spraw Instytutu Torfowego powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17. II. 1922 r. poz. 72).

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 30 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zwalczania wścieklizny u ludzi i zwierząt.

Na podstawie art 11 p. 4 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402), art. 1126—1148, rosyjskiej ustawy lekarskiej (ros. Zb. Pr. tom. XIII, wyd. 1905 r.), ustawy austrjackiej z dn. 6 sierpnia 1909 r. w przedmiocie zapobiegania zaraźliwym chorobom odzwierzęcym i ich tępieniu (Dz. U. R. P. № 177) zarządza się co następuje:

§ 1. Psy i inne zwierzęta domowe wściekłe lub podejrzane o wściekliznę powinny być przez właściciela lub ich dozorcę natychmiast zamknięte w miejscu zupełnie bezpiecznem aż do interwencji właściwej władzy administracyjnej I instancji, która powinna być natych-

miast powiadomiona o każdym przypadku wymienionej choroby lub podejrzenia o nią. W razie niemożności schwytania lub przetrzymania w zupełnie bezpiecznem zamknięciu psów lub kotów, zdradzających objawy wścieklizny, bez narażania ludzi lub innych zwierząt na niebezpieczeństwo, zwierzęta wspomniane powinny być natychmiast zabite.

W razie pokąsania człowieka, każde zwierzę domowe powinno być oddane natychmiast pod obserwację lekarza weterynaryjnego, aż do ustalenia rozpoznania.

§ 2. Przed interwencją państwowego lekarza weterynaryjnego lub w razie jego nieobecności, lekarza powiatowego, nie wolno u zwierząt chorych lub podejrzanych o wściekliznę wykonywać żadnych zabiegów leczniczych.

§ 3. W razie zabicia zwierzęcia podejrzanego o wściekliznę należy przesłać przez osobę pokąsaną lub umyślnego posłańca łeb zwierzęcia, odcięty wraz ze skórą, w odpowiedniem opakowaniu do najbliższego zakładu badań rozpoznawczych.

§ 4. Zwierzęta, u których urzędownie stwierdzono wściekliznę, podlegają natychmiastowemu zabiciu. Zabiciu podlegają również psy i koty, pokąsane przez zwierzęta wściekłe.

§ 5. W razie urzędowego stwierdzenia wścieklizny u zwierząt, ustanawiają się 2 okręgi: a) okręg zarażony i b) okręg zagrożony.

Miejscowość, w której stwierdzono urzędownie wściekliznę, uważa się za okręg zarażony: w tym okręgu wszystkie wałęsające się psy i koty podlegają wybiciu. Wszystkie zaś miejscowości, leżące w promieniu 20 kilometrów od okręgu zarażonego, stanowią razem okręg zagrożony; w okręgu tym wszystkie psy powinny być na uwięzi prowadzone na linewkach i zaopatrzone, o ile możliwe, w kagańce. Wyjątek stanowią psy pasterskie, będące pod dozorem pastuchów, lub myśliwskie w czasie polowania. Wałęsające się psy i koty, oraz psy, nie prowadzone na linewkach (smyczy) a nie zaopatrzone w kagańce, podlegają wybiciu. Władza administracji I instancji, w obrębie działania której zaszedł wypadek wścieklizny, ogłasza którą miejscowość należy uważać za okręg zarażony, a które za zagrożony, wydając w tym przedmiocie obowiązujące zarządzenia. O ile okręg zagrożony znajduje się częściowo na terytorjum sąsiednich powiatów, władze administracyjne powiatu zarażonego, zawiadamiają o ogłoszonych zarządzeniach, w drodze najkrótszej, władze administracyjne tych powiatów, w których znajdują się miejscowości, należące do okręgu zagrożonego. Władze ostatnie powinny rozszerzyć wspomniane zarządzenie na miejscowości zagrożone, leżące w ich powiatach.

O wydanych rozporządzeniach zainteresowane władze administracyjne I instancji obowiązane są zawiadomić każdorazowo natychmiast władze przełożone II instancji.

§ 6. Zwłoki zwierząt podejrzanych, padłych lub dobitych z powodu wścieklizny, należy po dokonaniu sekcji i wyjęciu mózgu, usuwać w sposób nieszkodliwy natychmiast wraz z pociętą skórą.

§ 7. O każdym przypadku pokąsania, nawet przez zwierzę podejrzane o wściekliznę, należy natychmiast donieść odpowiedniej władzy administracyjnej I instancji, względnie najbliższemu lekarzowi powiatowemu. Osoby pokąsane powinny pozostawać pod obserwacją lekarza urzędowego aż do powzięcia podejrzenia lub stwierdzenia wścieklizny u zwierzęcia, stojącego pod obserwacją urzędowego lekarza weterynaryjnego, lub zabitego z powodu wścieklizny.

W razie najmniejszego podejrzenia o wściekliznę, powinien pokąsany być natychmiast odesłany do najbliższego instytutu pasteurowskiego na koszt gminy własnej celem poddania go szczepieniom przeciw wściekliźnie.

§ 8. Chorzy na wściekliznę podlegają przymusowemu leczeniu w szpitalu; ich mieszkanie, wydzieliny, wydaliny i wszelkie używane przez nich przedmioty, podlegają, po udaniu się chorych do szpitala, odkażeniu.

§ 9. Osoba, pokąsana przez zwierzę wściekłe, udając się do najbliższego instytutu pasteurowskiego, powinna zaopatrzyć się w następujące dokumenty:

a) Urzędowe poświadczenie wścieklizny u zwierzęcia, które ją pokąsało, na które równocześnie powinna być podana data pokąsania. W razie niemożności bezzwłocznego otrzymania takiego poświadczenia, może wystarczyć świadectwo lekarza urzędowego potwierdzające, że ze względu na zdrowie pokąsanego konieczne jest jego natychmiastowe odesłanie go do najbliższego instytutu pasteurowskiego. Swiadectwo takie musi być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz posiadać № dziennika podawczego.
Badania i wydawanie świadectw dokonywa lekarz urzędowy bezpłatnie i bezzwłocznie.

b) Dokument urzędowy, stwierdzający imię, nazwisko, wiek, stan, miejsce zamieszkania i przynależności osoby pokąsanej.

c) Opis rany i udzielonej pierwszej pomocy (dokładnie wymienić, czy rana krwawiła i co z nią uprzednio zrobiono).

d) Dokument urzędowy, stwierdzający imię, nazwisko, adres właściciela zwierzęcia i możliwość lub niemożliwość płacenia pokąsanemu odszkodowania.

e) Dokładne wiadomości o zwierzęciu, które pokąsało udającego się do instytutu pasteurowskiego (czy nie było przedtem pokąsane, przez kogo? i w jakim czasie? przed zachorowaniem na wściekliznę. Czy pogryzło również i inne zwierzęta? podać jakie, lub ludzi — podać ich liczbę wraz z dokładnem nazwiskiem i adresem).

f) Dokładny opis objawów i przebiegu choroby u wspomnianego zwierzęcia.

§ 10. Osoby niezamożne, udając się same lub w towarzystwie do instytutu pasteurowskiego, mają prawo według taryfy kolejowej (Dz. U. R. P. r. 1920, № 40, poz. 242) na zniżkową jazdę kolejami w III klasie do miejsca, w którym znajduje się najbliższy instytut pasteurowski i na powrót do domu dla siebie i osoby dozorującej, jeżeli wykaże się urzę-

dowem świadectwem ubóstwa, wystawionem przez gminę zamieszkania i urzędowem świadectwem lekarza o konieczności natychmiastowego wyjazdu do wspomnianego instytutu na leczenie, które wydaje się bezpłatnie.

§ 11. Pokąsani przez zwierzęta wściekłe pozostają po dokonaniu szczepienia przeciw wściekliźnie cały rok pod obserwacją lekarza urzędowego.

§ 12. Każdy pokąsany przez jakiekolwiek zwierzę powinien udać się natychmiast do najbliższego lekarza urzędowego, celem poddania się leczeniu, które odbywa się bezpłatnie.

Lekarz leczący pokąsanego powinien wypytać chorego: jakie zwierzę go pokąsało i podać wszystkie dane otrzymane od chorego w najkrótszej drodze lekarzowi urzędowemu, który znowu wszystkie wiadomości otrzymane o zwierzęciu i miejscu pokąsania, komunikuje bezzwłocznie urzędowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

Tak samo każdy lekarz weterynaryjny, dowiedziawszy się o przypadku pokąsania ludzi przez zwierzę wściekłe lub podejrzane o wściekliznę, powinien uwiadomić o tem natychmiast właściwego lekarza urzędowego, przesyłając mu równocześnie wykaz imienny osób pokąsanych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą tamże obowiązującą moc wszystkie dotychczasowe przepisy lub rozporządzenia w tym przedmiocie wydane.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego:
Chodźko

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17 II. 1922 r. poz. 79).

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 2 stycznia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Na mocy art. 2 ustawy z dn. 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drewno opałowe i budulcowe (Dz. P. P. P. № 20, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Ceny drzewa budulcowego na pniu za jeden metr sześcienny ($1m^3$) zajętego ogólnie w lasach prywatnych w myśl postanowień artyku-

łów 1, 2 i 3 rozporządzenia z dn. 2 września 1920 r. (Dz.U. R. P. № 89 poz. 586) jako też zajętego oddzielnemi zarządzeniami w ilości ponac normę ustaloną w art. 2 i 3 tegoż rozporządzenia określać będą na pod stawie średnich cen targowych właściwi wojewodowie, po zasiągnięciu opinji komisyj do tego celu powołanych.

§ 2. Komisje przewidziane w § 1 winny się składać: z wojewody jako przewodniczącego i 4 członków powołanych przez wojewodę, a mia nowicie z przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych, z przedstawi ciela Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, przedstawiciela Minister stwa Skarbu i przedstawiciela właścicieli lasów lub przedstawiciela prze mysłowców drzewnych.

§ 3. Oznaczanie cen winno się odbywać każdego miesiąca dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, z których drewno budulco we jest pobierane przez urzędy odbudowy na cele odbudowy, przyczem wysokość cen winna być uzależniona od stosunków lokalnych, eksploata cyjnych i odiegłości od najbliższej stacji kolejowej.

§ 4. Od decyzyj wojewody, wydanych w myśl niniejszego rozpo rządzenia właścicielowi lasu oraz osobom wymienionym w art. 5 rozpo rządzenia z dn. 2 września 1920 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 586) przy sługuje prawo odwołania się w terminie 14-dniowym od dnia zawiadomie nia do Ministra Robót Publicznych, który rozstrzyga ostatecznie w poro zumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzeń wypływających z zajęcia drewna.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1922 r., odnośnie do drewna bu dulcowego, dla którego asygnacje zostały wydane przez urzędy odbudo wy po 1 stycznia 1922 względnie dla którego protokuły odbiorcze zostały sporządzone po tymże terminie.

Jednocześnie tracą moc: 1) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia cen drzewa, wydanego na mocy ustawy sejmowej z dn. 28 lutego 1919 r. (Monitor Polski № 161 z dnia 21 lipca 1919 r.), 2) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwo wych z dn. 5 lipca 1921 (Dz. U. R. P. № 65, poz. 417) i 3) rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 1 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 679).

Minister Robót Publicznych:
G. Narutowicz

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 10 z dn. 17.II. 1922 r. poz. 83).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 lutego 1922 r.

w przedmiocie przedłużenia terminu wstrzymania eksmisji (wysiedlenia) małorolnych dzierżawców rolnych w powiatach, na które rozciągał się zakres działania b. zarządu cywilnego ziem Wołynia i frontu podolskiego i b. zarządu cywilnego ziem wschodnich.

Na mocy art. 6 ustawy z 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 93) — Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 22 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P № 19, poz. 110) termin 1 marca 1922 r. zostaje zastąpiony przez termin 1 listopada 1922 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

(Dziennik Ustaw № 12 z dnia 28.II, 1922 r. poz. 109).

OKÓLNIK № 411

do Pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogrodzkiego, Poleskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, i Wołyńskiego oraz kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

podnoszenia większych kwot przez funkcjonarjuszów państwowych.

Podaję do wiadomości Panów następujący okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1922 r. L. Guk. (94) W. A. K.:

„Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre władze i urzędy asygnują z Kas Skarbowych znaczne kwoty podwładnym sobie funkcjonarjuszom, rzekomo tytułem zwrotu wydatków, uskutecznionych z własnych funduszów na cele urzędowe. Wysokość podnoszonych kwot

nasuwa poważne wątpliwości, czy funcjonarjusze ci istotnie mogli dokonać tak znacznych wydatków z własnych funduszów i czy raczej kwoty przez nich podniesione nie stanowią zamaskowanej zaliczki na dopiero mające się dokonać wydatki.

Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie zarządzeń, ażeby władze i urzędy, ściśle stosując się do § 2 przepisów rachunkowo-kasowych, dokonywały wydatków bezpośrednio do rąk wierzycieli Skarbu, sporządzając asygnacje na ich imie, a nie na imie funkcjonarjuszów państwowych, którzy w myśl § 29 tych przepisów stają się wierzycielami Skarbu, tylko wtedy, jeżeli rzeczywiście ponieśli wydatki z własnych funduszów. Dotyczy to przeważnie tych wypadków, kiedy urzędnik otrzymawszy zaliczkę bądź na koszty podróży, bądź na zakupy, których nie można było dokonać w inny sposób, przekroczył udzieloną mu zaliczkową kwotę, lub wyjątkowo kiedy z powodu wyczerpania lub nieotwarcia w swoim czasie kredytu, zmuszony był z własnych funduszów dokonać wypłat na cele gospodarcze biura.

Podnoszenie zaś większych kwot przez funkcjonarjuszów państwowych pod pozorem zwrotu sum wydanych z własnych funduszów na wydatki, których jeszcze nie dokonano, stanowi nadużycie skarbowe, gdyż asygnacja w ten sposób sporządzona musi być uważana, jako bezpodstawny dokument".

Proszę Panów o ścisłe przestrzeganie postanowień w okólniku tym zawartych.

Warszawa, dnia 16 lutego 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*
Dyrektor Departamentu Ogólnego.

RUCH SŁUŻBOWY.

Na podstawie art. 10 „Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych" została mianowana p. o. pomocnicy referenta Stanisława Sipayłłówna pomocnicą referenta w Wydziale Hodowli Zwierząt Departamentu Rolnictwa od dnia 1 marca 1922 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 17007

Cena 150 mk.